

Să nu te întorci niciodată!

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

Capitolul 1

În cele din urmă, îl urcară pe Reacher într-o mașină și-l duseră la un motel situat la un kilometru și jumătate distanță. Aici, recepționarul îi dădu o cameră cu toate caracteristicile la care Reacher se aștepta, pentru că văzuse astfel de camere de mii de ori până atunci. Avea o aerotermă hârâitoare, prea zgomotoasă ca să te lase să dormi cu ea pornită, ceea ce-l avantaja pe proprietar, care avea să facă economii la curentul electric. La fel, toate becurile din socluri erau de putere redusă. Covorul subțire se usca în câteva ore după spălare, astfel încât camera putea fi închiriată din nou în aceeași zi. Nu că l-ar fi curățat cineva prea des. Era închis la culoare și cu model, ideal pentru mascarea petelor. Tot așa era și așternutul de pat. Fără îndoială că dușul abia lăsa apa să curgă, având furtunul gătit, iar prosoapele erau subțiri, săpunul, mic și șamponul, ieftin. Mobila era închisă la culoare și plină de zgârieturi, iar televizorul era mic și vechi, în vreme ce perdelele erau cenușii de-atâta mizerie.

Totul conform așteptărilor. Nimic pe care să nu-l fi văzut de mii de ori până atunci.

Dar tot mohorât.

Așa că nici nu apucă să bage cheia în buzunar, că se și întoarce în parcare. Aerul era răcoros și ușor umed. Era seara, târziu, în toiul iernii și în colțul nord-estic al statului Virginia. Apa leneș-curgătoare a Potomacului nu era departe. Dincolo de fluviu, înspre est, luminile Washingtonului aprinseseră norii. Capitala națiunii, unde se întâmplau tot felul de lucruri.

Mașina care-l adusese acolo pleca deja. Reacher se uita cum ceața îi estompa luminile de poziție. Într-o secundă, acestea dispărură complet, iar lumea rămase tăcută și nemișcată. Doar pentru un minut. Deodată, o altă mașină își făcu apariția, deplasându-se energic și sigur, ca și cum știa unde trebuie să ajungă. O coti în parcare. Era un sedan simplu, de culoare neagră. Aproape sigur, un vehicul guvernamental. Se îndrepta spre recepția motelului, dar fasciculele farurilor baleiară silueta imobilă a lui Reacher și mașina își schimbă direcția, îndreptându-se fix spre el.

Musafiri. Scop necunoscut, dar veștile aveau să fie ori bune, ori rele.

Sedanul opri paralel cu clădirea, la o distanță de Reacher egală cu cea a distanței dintre acesta și camera lui, lăsându-l singur într-un spațiu de mărimea unui ring de box. Doi bărbați se dădură jos din mașină. În pofida frigului, erau îmbrăcați în tricouri albe și mulate pe tors și pantaloni de atletism, din aceia pe care sprinterii îi dau jos de pe ei cu doar câteva secunde înainte de start. Cei doi indivizi păreau să aibă peste un metru optzeci și nouăzeci de kilograme. Mai scunzi decât Reacher, dar nu cu mult. Amândoi erau militari. Asta era limpede. Tunsoarea îi trăda. Niciun frizer civil n-ar fi fost atât de pragmatic sau la fel de brutal. N-ar fi rezistat pe piață.

Tipul de pe locul pasagerului ocoli botul mașinii și se alătură șoferului. Amândoi stăteau acolo, umăr lângă umăr. Erau încălțați cu niște pantofi de sport, mari, albi și inofenivi. Niciunul dintre ei nu fusese de curând în Orientul Mijlociu. Nu erau arși de soare, nu aveau riduri de la mijitul în soare, iar în ochii lor nu citeai nici stres, nici încordare. Amândoi erau tineri, la mai puțin de treizeci de ani. Teoretic, Reacher putea să le fie tată. Erau subofițeri, își zise el. Specialiști, probabil, nu sergenți. Nu arătau ca niște sergenți. Nu erau îndeajuns de înțelepți. Dimpotrivă. Aveau fețe apatice, lipsite de expresivitate.

Tipul de pe locul pasagerului spuse:

- Tu ești Jack Reacher?
- Cine întreabă? spuse Reacher.
- Noi.
- Și cine sunteți voi?
- Suntem consilierii tăi juridici.

Ceea ce, evident, nu erau. Reacher știa asta. Avocații militari nu umblă câte doi și nu respiră pe gură. Cei doi erau altceva. Vești proaste, nu bune. Situație în care trecerea imediată la acțiune era întotdeauna cea mai bună variantă. Destul de simplu să mimeze o înțelegere subită a situației și o apropiere energică și o mână ridicată în semn de bun venit, și destul de simplu să lase apropierea energică să devină un elan de neoprit, iar mâna ridicată să se transforme într-o lovitură secerătoare, un cot înfipt în mușchi tipului din stânga, venit cu forță de sus în jos, urmat de o călcătură cu piciorul drept, ca și cum strivirea unui gândac imaginar fusese întregul scop al exercițiului fizic, după care reculul călcăturii urma să pregătească aceeași lovitură cu cotul în beregata tipului din dreapta,

Respect un', doi, trei, cot în mutră, călcătură, cot în gât, sfârșitul jocului.

Destul de simplu. Și întotdeauna abordarea cea mai sigură. Mantra lui Reacher: treci primul la represalii. Mai ales când ești singur împotriva a doi indivizi care au de partea lor tinerețea și energia.

Dar... nu era sigur. Nu într-un tot. Nu încă. Și nu-și putea permite o asemenea greșeală. Nu atunci. Nu în asemenea circumstanțe. Era inhibat. Lăsa momentul să treacă și spuse:

— Și care e sfatul vostru juridic?

— Comportament indecent, răspunse individul. Ai discreditat unitatea. Dacă se ajunge la Curtea Marțială, toți avem de suferit. Așa că trebuie să pleci dracului din oraș, imediat. Și să nu te mai întorci niciodată.

— Nimeni n-a vorbit de Curtea Marțială.

— Nu încă. Dar o vor face. Așa că nu mai zăbovi în așteptarea ei.

— Ascult de niște ordine.

— Nu te-au putut găsi până acum. Nu te vor găsi nici acum. Armata nu folosește recuperatori. Și, oricum, niciun recuperator nu te-ar putea găsi. Nu așa cum se pare că trăiești.

Reacher nu spuse nimic, așa că individul continuă:

— Țasta e sfatul nostru juridic.

— Am notat, zise Reacher.

— Trebuie să faci mai mult decât să notezi.

— Serios?

— Pentru că îți oferim un stimulent.

— Ce fel de stimulent?

— În fiecare noapte în care te găsim tot aici, o să-ți tragem un șut în cur.

— Nu mai spune! Într-o zi și cărți

— Începând cu seara asta. Ca să înțelegi cum se cuvine ce trebuie să faci.

— Ați cumpărat vreodată un aparat electrocasnic? Întrebă Reacher.

— Ce legătură are asta cu ce-am vorbit noi?

— Am văzut odată unul, într-un magazin. Avea pe spate o etichetă galbenă. Scria că, dacă nu-l manevrezi cum trebuie, riști să mori sau să te accidentezi grav.

— Și?

— Închipuiți-vă că și eu am o astfel de etichetă.

— Nu ne facem griji din pricina ta, bătrâne.

Bătrâne. Reacher văzu cu ochii minții imaginea tatălui său. Într-un loc însorit. Posibil în Okinawa. Stan Reacher, născut în Laconia, New Hampshire, un căpitan de marină care își făcea serviciul militar în Japonia, cu o soție și doi băieți adolescenți. Reacher și fratele lui îi ziceau „bătrânul“, iar tatăl lor părea bătrân, chiar dacă în acel moment era cam cu zece ani mai tânăr decât era Reacher în seara aceea.

— Cărați-vă de-aici! spuse Reacher. Duceți-vă de unde ați venit. Situația vă depășește.

— Noi vedem lucrurile altfel.

— Mi-am câștigat traiul din chestii de-astea, spuse Reacher. Dar voi știți asta, nu-i așa?

Niciun răspuns.

— Cunosoc toate manevrele. Pe unele le-am inventat chiar eu.

Niciun răspuns.

Reacher încă mai avea cheia în mână. Regulă empirică: nu-l ataci pe un individ care tocmai a descuiat ușa și a intrat. Un mănunchi de chei e mai bun, dar chiar

Respectiv și numai o cheie constituie o armă foarte bună. Prinzi capul cheii în palmă, scoți tija între degetele arătător și mijlociu și ai un box cât se poate de decent.

Dar ăștia nu erau decât niște tâmpiți. Nu era cazul să se enerveze prea tare. Nu era nevoie de carne sfâșiată și oase rupte.

Reacher băgă cheia în buzunar.

Faptul că purtau pantofi de sport însemna că nu aveau de gând să îl lovească cu piciorul. Nimeni nu lovește cu piciorul încălțat în pantofi de atletism albi și moi. Ar fi illogic. Decât dacă ar urmări să dea lovituri cu piciorul doar așa, de amorul artei. Ca unul dintre acele fetișuri legate de artele marțiale având denumiri de mâncăruri chinezești. Taekwondo și așa mai departe. Toate foarte potrivite pentru Jocurile Olimpice, dar inutile în luptele de stradă. Să-ți ridici piciorul ca un câine în dreptul unui hidrant însemna să implori să fii cațit. Să implori să ți se pună piedică și să fii lovit cu piciorul până la pierderea cunoștinței.

Oare indivizii ăștia își dădeau seama de lucrul ăsta? Se uitaseră la picioarele lui? Reacher purta niște bocanci grei. Comozi și durabili. Îi cumpărase în Dakota de Sud. Plănuise să-i poarte toată iarna.

— Acum o să intru în cameră, spuse Reacher.

Niciun răspuns.

— Noapte bună, zise el.

Niciun răspuns.

Reacher se întoarse pe jumătate și aproape că făcu un pas înapoi, spre ușa camerei lui, un sfert de cerc fluid, cu tot cu mișcarea umerilor și, așa cum știa că vor face, cei doi inși se mișcă către el, mai rapid decât se mișca el, improvizând și aproape fără voia lor, gata să-l înșface.

Reacher lăsa lucrurile să continue până când inerția indivizilor ajunse suficient de mare, după care se roti un sfert de cerc în sens invers, moment în care se mișcă la fel de repede ca ei, o sută zece kilograme pe cale să se ciocnească frontal cu o sută optzeci de kilograme, și continuă să se răsucească trimitând un croșeu lung de stânga tipului aflat în partea stângă. Lovitura îl atinse pe acesta, așa cum intenționează, tare în ureche, iar capul individului se aplecă brusc într-o parte, ricoșând de umărul partenerului, moment în care Reacher trimitea deja un upercut de dreapta în bărbia partenerului. Traectoria loviturii avu acuratețea unei diagrame de manual, iar capul individului se mișcă brusc în spate, în același fel în care se bălăbănise și capul camaradului său și aproape în aceeași secundă. De parcă ar fi fost niște marionete, iar maestrul păpușar tocmai strănutase.

Amândoi rămaseră însă în picioare. Tipul din stânga se clătina ca un marinar pe puntea unei corăbii, iar cel din dreapta se mișca împleticindu-se înapoi. Individul din stânga era complet instabil și se sprijinea pe călcâie, iar centrul lui de greutate era expus și neprotejat. Reacher îi expedie o directă de dreapta în plexul solar, suficient de tare ca să-i taie respirația, dar îndeajuns de blândă ca să nu-i provoace vătămări neurologice durabile. Tipul se îndoi de mijloc și se ghemui, cuprinzându-și genunchii cu brațele. Reacher păși pe lângă el și se duse după tipul din dreapta, care, văzându-l că se apropie, încercă să trimită o lovitură slabă. Reacher o pară cu antebrațul stâng și repetă isprava cu directă de dreapta în plexul solar.

Individul se îndoi de la mijloc, la fel ca partenerul lui.

Respect pentru

După asta i-a fost ușor să-i îmbrâncească pe rând, până când îi îndreptă în direcția potrivită, pentru ca apoi, cu latul bocancului, să le facă vânt, unul câte unul, în direcția mașinii cu care veniseră. Cei doi se loviră la cap, destul de tare, și rămaseră lați. În urma impactului, lăsa-seră niște scobituri puțin adânci în panourile portierelor. Zăceau acolo gemând, conștienți încă.

A doua zi de dimineață, se vor trezi cu dureri de cap și vor fi nevoiți să dea explicații pentru mașina lovită. Doar atât. Având în vedere circumstanțele, fusese mi-lostiv. Mărinimos. Plin de tact. Ba chiar se purtase cu mănuși.

Bătrâne.

Destul de bătrân ca să le fie tată.

În acel moment, Reacher se afla în Virginia de mai puțin de trei ore.

Capitolul 2

Reacher reușise, în sfârșit, să ajungă la destinație, plecând tocmai de la zăpezile din Dakota de Sud. Dar nu foarte repede. Rămăsese într-un oarecare impas în Nebraska, de două ori, iar de acolo înaintase la fel de încet. Missouri însemnase o lungă așteptare, după care apăruse un Ford argintiu, condus spre est de un bărbat ciolănos, care vorbise tot drumul din Kansas City până în Columbia, apoi tăcuse. În Illinois, avusese parte de un Porsche negru, furat, bănuise Reacher, iar apoi, la un popas, de doi indivizi înarmați cu cuțite. Voiseră bani, iar Reacher credea că se aflau încă în spital. Indiana însemnase două zile de mers la întâmplare, apoi un Cadillac albastru cam rablagit, condus cu prudență de un domn bătrân și respectabil, cu un papion de aceeași culoare ca mașina. În Ohio a zăbovit patru zile într-un orașel, fiind luat de o camionetă Silverado roșie, condusă de un cuplu de tineri însoțiți de câinele lor, porniți în căutare de lucru. Ceea ce, în opinia lui Reacher, era posibil pentru ei doi. Câinele n-avea să-și găsească ușor de lucru. Probabilitatea să rămână pentru totdeauna cu datoria neachitată era foarte mare. Era o ditamai potaia nefolositoare, de o culoare

pală, să fi avut vreo patru ani, încrezător și prietenos. Și avea mult păr de împrăștiat, chiar dacă era în mijlocul iernii. Când s-a dat jos din mașină, Reacher era acoperit de un puf auriu.

A urmat o buclă illogică spre nord și spre est în Pennsylvania, dar a fost singura variantă pe care Reacher a reușit s-o găsească. A petrecut o zi în apropiere de Pittsburgh și alta aproape de York, apoi un negru de vreo douăzeci de ani l-a dus până în Baltimore, Maryland, cu un Buick alb vechi de aproximativ treizeci de ani. În general, o deplasare lentă.

Dar de la Baltimore a fost ușor. Baltimore se întindea pe ambele laturi ale autostrăzii I-95, Districtul Columbia era următoarea oprire spre sud, iar partea statului Virginia unde voia să ajungă Reacher era mai mult sau mai puțin în interiorul „balonului” Districtului Columbia, cam la aceeași distanță spre vest de Cimitirul Arlington cum era Casa Albă spre est. Reacher venise cu autobuzul de la Baltimore și coborâse la o autogară din spatele Union Station, apoi mersese pe jos prin oraș, pe K Street spre Washington Circle, după aceea pe 23rd Street spre Lincoln Memorial și, în fine, peste pod spre cimitir. În fața porților era o stație de autobuz. Un serviciu local, în special pentru grădinari. Destinația lui Reacher era un loc numit Rock Creek, unul dintre numeroasele locuri din zonă care purtau același nume, pentru că stânci și pâraie erau pretutindeni, iar colonizatorii fuseseră izolați între ei și la fel de descriptivi în privința denumirilor geografice. Fără îndoială că în vremea drumurilor înnorosite, a pantalonilor trei sferturi și a perucilor fusese un sătuc colonial cochet, dar ulterior rămăsese doar o răscruce oarecare de drumuri într-un spațiu de sute de kilometri pătrați de